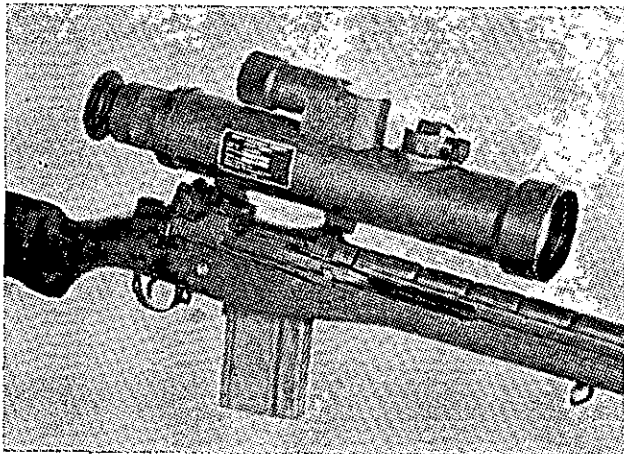
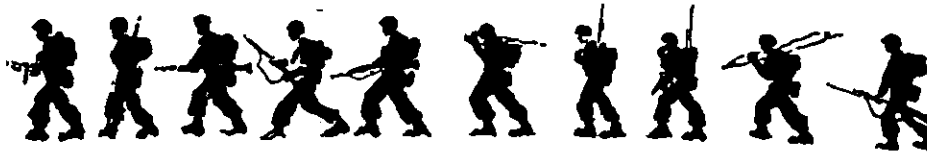

משקלו פחות מ-10 ק"ג, ואפשר להרכיבו על מקלעים בינוניים ועל תותחי לא-רתע.

• התקן תצפית-לילה לטנח בינוני — משקלו קצת יותר מ-20 ק"ג. ניתן להרכיבה על חצור בה, לשם תצפית על שדה-הקרב.

כל הסוגים הללו פותחו כבר וקיימים אבות-טיפוס של כל אחד מהם. הם יעברו ניסויים בשדה כדי לסגלם לשימוש טקטי.

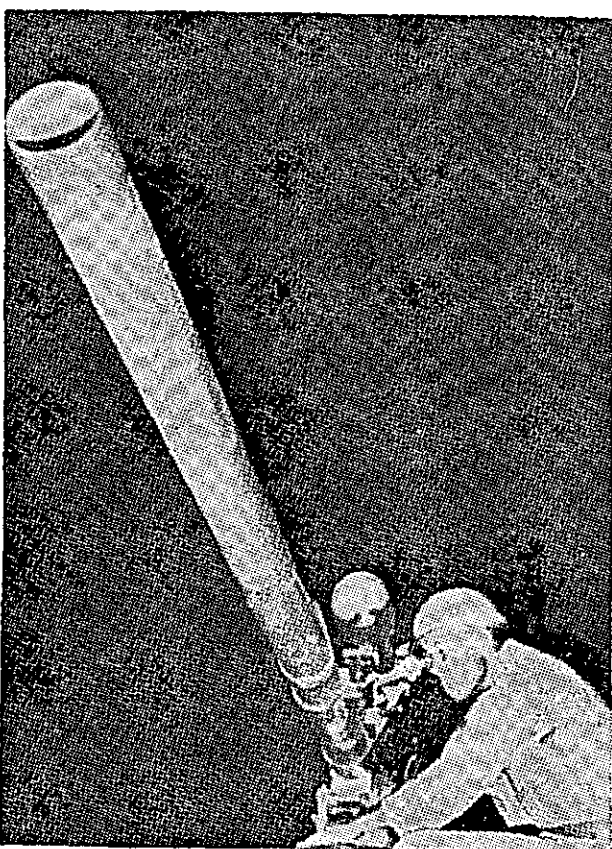

בתחילה, יינצרו התקנים אלה עבור כלי הנשק של החי"ר, עבור טנקים ונגמ"שים לשם תצפית על שדה-הקרב ותצפית ארטילרית.

בעתיד ייושם עיקרון זה גם לפיתוח משקפת-הנישאת על קסדה, להתקנים לנהיגה בלילה, למשקפות-יד לטנח ארוך.

ראיה לטנח ארוך אפשרית גם על-ידי חיבור ההתקן החדש לצג של מקלט טלויזיה. כלי כזה, המוצב במטוס או על הקרקע, יאפשר למפקד את סיקורה של גזרת-לחימה רחבה ביותר.

עד עתה נערך כל המחקר בשטח הגברת האור על-ידי צבא-היבשה. יש להניח כי ה"מארינס" יעשו בהתקנים הללו שימוש דומה. מחיר פיתוחם של כל הפריטים הללו הסתכם, עד עתה, ב-18 מיליון דולר.

טיל נ"ט שזכותו רבה יותר מזו של ה"בנטם" ("קטינא") השבדי לכינוי "טילור-של-הרגלי", שכן משקלו 10 ק"ג בלבד (בתוך זה, משקל ראש-הנפץ — 1.4 ק"ג), והוא טיל-יחיד מובהק בתפעולו (ראה השרטוט!). עם זאת, טנחו הוא 2 ק"מ, והוא חודר שריון בעובי עד 500 מ"מ. מהירות מעופו — 300 ק"מ לשעה (120 מ' לשניה — וכאן, כמובן, מת-עוררת הבעיה לגבי מטרה מתנועעת). ידיעות שנתפרסמו אשתקד בעתונות-הצבא האמריקאית אמרו כי הטיל נורה מעל גבו של החייל (דבר שהיה מצריק, אל-גכון, צות של שנים לתפ-עולה, כי למטרה זו לובשים החיילים ה-שבדיים מדים מיוחדים. התברר, בינתיים, כי לא כן הוא. המדים שבתצלום — מדיו הרגילים של צבא-שבדיה הם — כולל מגן-ראש מיוחד לאבטחה מפני נשורת גרעינית...

מדים חדשים לצבא צרפתי

אלה הם המדים החדשים של הצבא הצרפתי — מערכת אחת למזג-אוויר קר ביותר, והשניה — למזג-אוויר נוח. שני הסוגים נראים נאים ושימושיים.

התקן חדש לראית-לילה

צבא ארה"ב פיתח זה עתה התקן-ראיה שיג-ביר את כושרו של החייל לראיה וליריה בלילה. ההתקן החדש פועל על-ידי הגברת האור הטבעי — המוקרן מן הירח, מן הכוכ-בים וזוהר-השמים — בעצמה רבה ואינו נזקק למקור אור מלאכותי כגון קרנים אינפרא-אדומות, שבו השתמשו עד עתה לראיה בלילה.

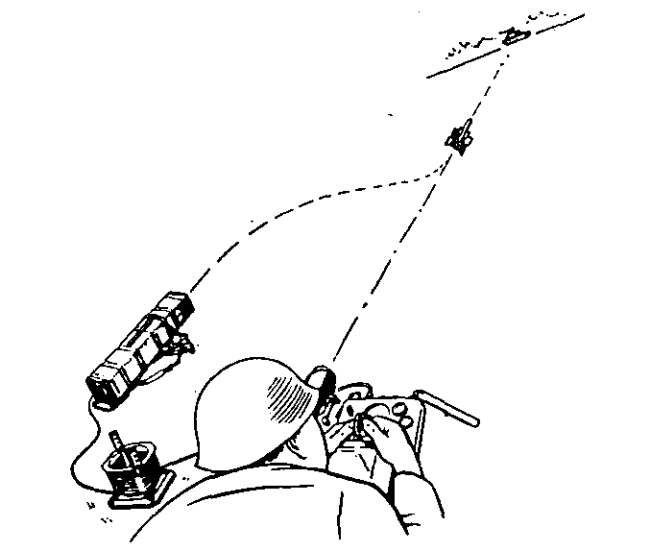
אור זה עובר דרך שלוש עדשות, שכל אחת מהן מגבירה ומבהירה את התמונה הנראית דרך קודמתה אלפי מונים. התמונה המתקבלת על-ידי הגברה כה רבה היא ברורה בתכלית.

צבא ארה"ב מתכנן שלושה התקנים הפועלים לפי עיקרון :

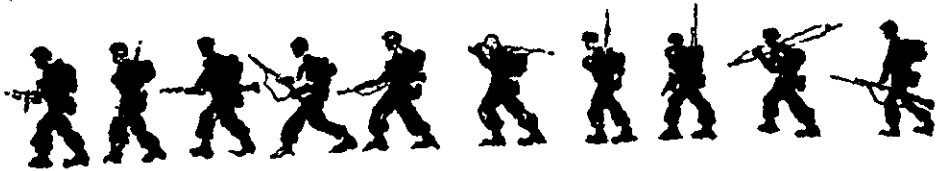
- משקפת "אור-הכוכבים" שמשקלה פחות מ-3 ק"ג וש אפשר להרכיבה על רובה-שירות או להשתמש בה כבמשקפת-לילה.
- התקן ראית-לילה לכלי-הנשק הצותיים.

טיל נ"ט ליחיד

כידוע, מסתמנת גם בענף הצעיר-יחסית של טילים נ"ט מעין הסחעפות לשני אפיקים-עיקריים: "טילי-חי"ר" מזה, ו"טילי-שריון" (ויש אף צבאות בהם נמנים הללו על האר-טילריה) מזה. מטבע הדברים, שהראשונים הם הקטנים והקלים (ותכופות, אף קצרי-הטנח) יותר; והאחרונים — שלגביהם מובא מראש בחשבון הכרח ברכב משלהם — כבדים

יותר, וממילא, לרוב, גם בעלי מערכות-תצפית-זכיוון מורכבות יותר. ספק אם קיים

המארינס מאמנים מדריכים של הצבא

קבוצה קטנה של מש"קים בצבא ארה"ב גש-לחה לבסיס הקליטה של ה"מארינס", באי פריס, כדי לעבור קורס מדריכי-תרגול גוסה ה"מארינס".

בוגרי הקורס ישמשו כמדריכים בבתי-הספר ל"סמלי תרגול" של הצבא, שהופעלו כבר בששה מרכזי-אימון.

מטרת צרופם של מש"קי-צבא לקורס כזה היא ללמוד מנסיונם של ה"מארינס" בשיטות התרגול, בהחדרת המשמעת, באימון-הגופני, בגיגור ניידים ובלימוד הקליעה לטירונים.

הקבוצה הראשונה, המונה עשרה סמלים, הת-יצבה בביה"ס ל"מדריכי-תרגול" של ה"מא-רינס" במחצית ינואר. לאחר שתסיים את הקורס, ישלחו סמלים גוספים לקורס הבא, שיחל ב-21 במרס.

נסיונם של עשרים סמלים אלה ומידת התועלת שאפשר יהיה להפיק מהם יקבעו את המשך קיום התכנית.

סמלים הנבחרים לקורס זה חייבים להיות בעלי רמה גבוהה ביותר, כדי שאפשר יהיה להפיק את מכלימם התועלת, לאחר שובם. עליהם להיות אנשים אחראים, בעלי כושר-גופני ישרים, בעלי הופעה צבאית, והעיקר — בעלי כושר מקצועי בולט.

יצאה הוראה דחופה מאת הפיקוד. נתלו להוראה זו רמז מעשי: על היחידות לקבוע, כל אחת, מערכת-פקודות ואותות משלה — ולהקפיד לשנותה מדי-פרק-זמן — שהרי אחרת נפתח פתח רחב למזימות-הטעיה על-ידי האויב. וזאת לזכור: הצבא הסיני הש-תמש שימוש רב בחצוצרות ומשרוקיות ב-מלחמת קוריאה (דומה כי במיוחד בלחימת-הלינה). לא רק חיל-הרגלים הסדיר של דרום ויאט-נאם יזכה ל"כלי-המלחמה" החדשים-ישנים אלה, הזכורים לנו עוד מימי גדעון, אלא גם יחידות המיליציה וההגנה-המרחבית.

ויך בחנית..

הדגש המושם עתה באימון הרגלי בצבא ארה"ב הן בפיתוח כושר גופני, והן בשליטה בנשק, מוצא לו ביטוי "משולב" באימון לקרב-כידונים — שיש בו ממאמץ הריצה והזינוק, מן ה"הרגלה הנפשית" לקריב אל האויב ולהתנגש בו במגע פנים-אל-פנים ומן ההרגלה להחזקה בוטחת בכלי-הנשק ולתפעולו הזריז והנחרץ (ושאלה אחרת היא, כמובן, כמה מן החיילים המתאמנים עתידים להשתמש

כב"ב-שק"ר" באותו כלייריה, כאשר יהיה ביכולתם גם לירות בו, בטוחי-המגע עם ה-אויב; האימון לדקירה בכידון ולהלימה בקת ודאי שלא יגרעו דבר מיכולת זו, אלא יגדילו את הסיכוי שהחייל יגיע למצבי-מגע כאלה). אכן, עתה מנסים לשכלל אימון זה שכלול-יתר, למען יהיה מציאותי ו"מתנן" יותר. החייל-הסירון שבתצלום, זה-הרק דקר ברובהו המכודן למלוא-העומק של הישגידו וקידום בר-הימין שלו, לאחר שהסיט לפני-כך, ה"צדה, ב"סיוף-כידונים" סמלי, את "כלי-הנשק" המזדקר והבנוי על קפיץ של יריבו-הדמה. עתה, בצעדו צעד גוסף קדימה, הופך הוא את רובהו ומנחית מהלומת-קת, לא אל תוך חלל-האויב (כבעבר), כי אם על "ראש" היריב — הגמיש במקצת אף הוא, ועטוף קטעי צמיגים משומשים. "ריאליזם באימונים".

ויתקע בשופר...

גם בדור-מנועים זה אי-אפשר, בכל-זאת, בלי רגליו של איש-החי"ר, אך מתברר דבר גוסף: אף בעידן-האלחוט יש הכרח בקולי-הצוזה ובצפירת-משרוקית; לפחות, בצבא כדרום-ויאט-נאם (ושמא במיוחד בתנאי הג'ונגל?). עובדה היא כי הסיוע-הצבאי האמריקאי ל-

דרום ויאט-נאם יכלול מעתה חצוצרות (יש להגיה — ליחידות מרמת הפליגה, או ב-דומה) ומשרוקיות (לפחות למ"מים אך אולי גם למ"כים?). ההוראה על כך באה מלמעלה — אך, כרגיל, שימשה לה כדחיפה משאלה מלמטה. קפיטן אמריקאי פצוע סיפר לגנרל וסטמורלנד, מפקד "משלחת-העזר" של ארה"ב בויאט-נאם, על נסיונותיו, והעיר: "אכן, בהמלת הקרב ורעשו, זקוקים היינו מאוד לדבר-מה שיאפשר העברת פקודות לחייל עצמו — משהו בדומה למשרוקית"; וכתוצאה

